

# Виснажує і зраджує мене

Микола Руденко

Виснажує і зраджує мене  
На цій землі уява небагата:  
Я розумію все людське, земне —  
Крім серця, що живе у грудях ката.

Як розгадати, де ота рука  
Бере для себе Каїнову силу,  
Щоб підписом чи кнопкою дзвінка  
Народи цілі кидати в могилу?

Одним свинець в опалені виски,  
А другим плетиво колючих ліній —  
За кусень хліба чи за колоски,  
Що знайдені були в стерні осінній.

Німий солдатик батька розстріля —  
І до казарми рушить стройовими...  
Ще довго ворушилася земля,  
Де засипали їх напівживими.

Матуся хлопчика не вбереже,  
Від куль не захистить синівські груди...  
А згодом запитаємо: невже  
Усе це ми робили,  
Люди, люди?

Ми ж вирушали, щоб долати зло  
Заради царства Правди і Любові.  
Яке ж то чорне сонце повело  
Нас, щирих, праведних, по власній крові?

Для когось є загадкою Сократ,  
Хтось бачить у дельфіні душу брата.  
Та, мабуть, загадковіше стократ  
Те серце, що живе у грудях ката.